«Πνευματικότητα στις πρωτογενείς συνθέσεις»

Η ποιητική της Μαρίας Κομπατσιάρη ζει στο παιχνίδι του δυνατού φωτός, στον καταμερισμό των χώρων, στις χρωματικές αναλύσεις υψηλού ρυθμού, πάντα σύμφωνα με μία συγκεκριμένη αισθητική ευαισθησία, που βρίσκεται μακριά από καθαρούς ακαδημαϊσμούς ή από απλές στιλιστικές επαναπροτάσεις.

Εννοιολογικά, η ζωγράφος επεξεργάζεται μία σύνταξη φόρμας που αναλύεται σύμφωνα με ελεύθερες απεικονίσεις όπως: texture σε κοντράστ, σπειροειδείς γραμμές σε επίπεδα φόντου ή ανασυνθέσεις επιφανειών με εκφραστικές παραλλαγές.

Τα πάντα φιλτραρισμένα από ένα πρωτότυπο πολιτιστικό διάφραγμα στο οποίο η Κομπατσιάρη προσδιορίζει και διαμορφώνει μία γλώσσα εξαιρετικής πρωτοτυπίας, που οφείλεται κυρίως στους γραφιτισμούς της που επεξεργάζονται σύμφωνα με μία ουσιαστική σχηματικότητα και εκφραστικό μινιμαλισμό.

Είναι στη συνεχή έρευνα που η ζωγράφος διηγείται τη βαθιά της λυρική δημιουργικότητα, ή καλύτερα είναι στη διαδικασία αλληλουχίας των διαφόρων επεξεργασιών της που θα πρέπει να αντιληφθούμε την πιο πλήρη και βαθιά ουσία της ζωγραφικής της.

Η διορατικότητα της Κομπατσιάρη στην έρευνα των γραφικών ουσιαστικών στοιχείων οδηγεί αναπόφευκτα τον παρατηρητή να αντιληφθεί τα πιο βαθιά άδυτα της πνευματικότητάς της, στις πρωτογενείς συνθέσεις, που μετατρέπονται στην πιο στοιχειώδη και αφαιρετική δομή• πράγματι, η ζωγράφος αναπαριστά τη γλώσσά της ακριβώς στην αρχέγονη ζωντάνια των παραστάσεων που επιβάλλονται λόγω της καθαρής τους φόρμας, ικανής να φέρει στο νου αισθήσεις ελευθερίας και δύναμης.

Γράμματα και γραμμές, σημεία και ορθογώνια απλώνονται στους πίνακές της με μία σειρά που είναι μόνο φαινομενικά τυχαία, γιατί η ζωγράφος θέλει να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση ενός πραγματικού χώρου ως έκφραση των εσωτερικών της πιστεύω.

Γραμμές και γεωμετρικές καθορίζουν διαφορετικά χρωματικά τμήματα, ανακαλώντας τόνους φωτός, μερικές φορές έντονους, άλλες με σκιά, που παραπέμπουν, πνευματικά, στους κανόνες του αφαιρετικού εξπρεσιονισμού.

Από εδώ γεννιέται η επιθυμία για μία γραφικο-χρωματική διήγηση σύγχρονου χαρακτήρα, από εδώ ένας συμβολισμός πιο ουσιαστικός μας διηγείται μία βαθιά πνευματικότητα που επιβεβαιώνεται σε μία νέα γλώσσα που φθάνει εκείνο που στην τέχνη δεν γνωρίζει σύνορα.

Επακόλουθο αυτού είναι μία μακρά θεωρία πινάκων ζωγραφικής ικανών να μεταδώσουν πρωτότυπες δονήσεις, που τις ζεις στη διανόηση και μεταφράζονται, στις ελεύθερες και αντιελκτικές γραφικές εναλλαγές, στην ίδια την ζωή του χρώματος.

Σε αυτήν την καινοτομική σύλληψη δεν λείπει η φιλοσοφική έννοια της ερμηνείας στην οποία η Κομπατσιάρη δίνει φωνή, μεταφράζοντάς την στην ζωγραφική ως έκφραση βαθιάς δημιουργικής ελευθερίας.

Υπό το φως όσων ειπώθηκαν, η έννοια της ζωγραφικής της Κομπατσιάρη είναι συνεπώς εκείνη ενός νέου τρόπου να «διηγείσαι» τα χρώματα, τους χώρους, τους γραφιτισμούς και είναι στην εναλλαγή τους, στις τοποθετήσεις τους το ένα πάνω στο άλλο και στις αντιθέσεις τους που διακρίνεται η δημιουργική πολυπλοκότητά της. Η ζωγράφος, ακόμη, υπερβαίνοντας τα όρια του σημείου στην προσωπική της εμβάθυνση της φόρμας, αναπτύσσει μία νέα ουσιαστικότητα του χώρου, ενός χώρου με μία πολύ συγκεκριμένη ζωγραφική ταυτότητα, στην οποία ο καλλιτέχνης αρέσκεται να εκφράζει τις πιο βαθιές αναζητήσεις μίας δημιουργικότητας σε συνεχή εξέλιξη.